

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

LA QÜESTIÓ DEL DIA.

¡Quin tràngull!

¿Que tal, que me 'n diuhen del buf que té 'l ministre de Hisenda?

¿No ho han vist? No ha fet més que inflar las galdas per demanar diners, y tot seguit s' ha alborotat lo anar pacífich de l' industrial!

Y no hu duplin, estém amenassats de un naufragi. Ja se senten lamentos y crits de misericordia; y 'l barco titolat *Trevall* está a punt d' anarse 'n a pico.

La crisis que avuy passém no s' havia vist may. No 's tracta de un paro per efecte de diferencias entre amos y treballadors.

No 's tracta tampoch de una paralisació per sobra d' existencias.

Hi ha feyna; lo que no hi haurá aviat serán ganancias.

Diuhen que 'l Sr. Camacho, després dels seus grans treballs, preparant lo plan d' Hisenda, vá agafar una fam insaciable. Fins hi ha qui 'l suposa capás de menjar-se las eynas de tots los industrials.

Lo reglament de subsidi, tarifant de nou la contribució industrial se reduheix a lo següent:

«Tots los ciutadans espanyols venen obligats á treballar. Lo ministro de Hisenda cobrarà las ganancias.»

Verdaderament: tot això y molt més val la gloria de tenir un ministre de Hisenda que 's diu *Ca-matxo!*

A últims de senmana 'ls contribuyents de Barcelona tractavan de protestar de una manera enérgica contra 'l reglament de subsidi.

Reunit lo sindicat gremial s' acordá fer la protesta... porque, la veritat, al veure certas cosas, un hom fins pert las ganas de ser catòlich, y 's torna protestant.

Los gremis acceptavan l' idea dels sindichs.

Y van sortir alocucions per las cantonadas, convocant á una gran reunió en lo teatro del Tivoli.

—¿Alocució y reunió? Ja la tenim armada, deya un llaurer qu' en materias de dir las cosas pèl seu nom no fá cap embut, de por de qu' en Camacho l' hi posi un' altra contribució per ferlos.

—¡Y al Tivoli! obserbava un amich! Fentse al Tivoli cregas que hi haurá *sarsuela*.

Mentres tant circulavan uns impresos de botiga en botiga, en los quals se donava la consigna de tancar las portas á l' hora de la reunió, ó siga á las tres de la tarde.

¿De qui eran aquells impresos? Anavan anónims. Los firmava *La Comision* pero sense figurarhi 'l nom dels membres de aquesta comissió.

D' aixó en termes vulgars se 'n diu *canguelo*.

Desseguida, reunió á ca 'l governador. Los sindichs van ser cridats al despaig del Sr. Moreu.

Ja hi son; barret en mà y ab actitud respetuosa. Se parlallargament de la qüestió del dia, de la reunió del Tivoli, del órdre públich, y sobre tot de aquell paperet que circurlava á domicili, indicant la conveniencia de tancar las botigas.

—Aixó es una coacció, diu la autoritat de la provincia.

—Tal vegada sí, respon un sindich; pero ha de saber que nosaltres en aquest paper no hi tenim art ni part. Primera caiguda.

Quan cau alguna cosa may falta qui l' arreplega, y aixó es lo que vá fer lo Sr. Moreu, que á la qüenta no té pel de tonto.

—Donchs bueno, diu, ja que vostés no aceptan la paternitat de aquellá circular sobre 'l tancament de botigas, crech que no tindrán cap inconvenient en declararho aixis demá en tots los periòdichs.

Los sindichs baixan lo cap. —*Mira ca la cojen.*

Y efectivament, van deixarse atrapar.

A pesar de tot, tothom ja tenia preparadas las portas pera tancar, y 'ls més maliciosos exclamavan:

—Los sindichs se desenteney de haber donat l' ordre de tancar. Naturalment ¿qué han de fer los sindichs? Cóm que á n' ells no 'ls hi convé dirho.

Y la majoria estavan resolta á fer festa.

Al cap-de-vall no feyan més que anticiparse als desitjos de 'n Camacho.

Pero estava escrit que sobre aquell foch hi anessin cayent galledas d' aygua. Lo sindicat feya t' efecte de una pilota. De las mans del governador vá anar á las del arcalde.

Y are veuran com D. Francisco vá ficarse la pilota á la butxaca, y 's vá acabá 'l joch.

Era 'l demati y 'ls sindichs van compareixe á ca 'l arcalde, carrer de Fontanellas.

Los que no estavan dejuns del tot, no havian prèms més que 'l xocolate. Mala disposició d' ánimo: qui més qui menos tenia coli-mori.

Entran á la sala. Al cap de un ratet, apareixen per la porta unas grans patillas, precedint á una persona.

—¡Firmes! Ar!

Los sindichs se afilleran. Discursel del arcalde.

—Jo soch barceloni (*Sensació*). Totas las penas de Barcelona 'm conmuehen; tots los goigs de Barcelona 'm donan gust.

Un sindich: —Dispensi Sr. Rius ¿qué no 'ls han aumentat la contribució als arcaldes?

D. Francisco no 's pren la pena de respondre, porque quan ell té 'l fil de un discurs no se 'l deixa tallar ni ab las estisoras de la sátira.

—¿Qué volén vostés? Que no se 'ls aumenti la contribució: conformes. Pero 'l lograrho ó no lograrho,

tot depen de la manera com se demana. ¿Cridan y esbalotan? Al calabosso. ¿Ho demanan ab modos? S' estudiará, veurém.

«Jo per la mèva part farè lo que puga: ey, no com arcalde, sinó com á Rius y Tauler.»

Un sindich de oposició: —Ja estém tips.

Un sindich ministerial: —Ja ho veuhen, senyors: fará tot lo que puga, y 'l Sr. Rius y Tauler pot molt.

Un sindich práctic: —¡Si al menos fes lo que féu llavors del gas, que defensava als que teniam apagat!

Lo Sr. Rius: —Ah, no: això no: are es diferent. Res de tenebras, res de tancar las portas, res de Tivolis, deixinse de reunions y de masegas. Quan la pedra es fora de la mà no se sab ahont vá... Y queda el punto *suficientemente discutido*.

Los sindichs ministerials: —¡A votar... A votar!

Moment solemne.

Los sindichs eran tretze, y si tots haguessen estat avinguts, podian fer alló del punt de las donas. Tretze son tretze.

Pero los uns van dir que sí, los altres que no y 'l número tretze vá partirse.

Sis vots volian anar al Tivoli.

Set vots van optar per tornarse 'n á casa seva.

La foguerada vá quedar extinguida. No vá alsarse més que una fumera. Eran los botiguers de bona fé que no sabent lo que havia mediat, van tancar las portas, á tall de protesta.

En quant als sindichs, van contreure 'l mérit de ferse dignes, dignissims de las contribucions del senyor Camacho.

Are, seguint los concells del Sr. Rius y Tauler, los sindichs gastarán molt sucre; pero per més sucre que posin á las exposicions lo reglament de subsidi sempre será picant.

Tots los oficis treballarán per favori 'l govern.

No més un, té un porvenir brillant.

Si 'm vingúes un pare de familia á demanarme sobre quina es la millor ocupació pèl seu fill, l' hi diria:

—Si no teniu esperansas de que arribi á ser ministre de Hisenda, féulo tirar per constructor de caixas de mort. Es l' únich ofici que té porvenir.

P. DEL O.

LA PRIMERA AVENTURA.

Encara l' Ernesto no tenia quinze anys, ja somiava ab los balls de máscaras.

Los seus amichs que havian tingut la fortuna de venir al mon primer y que per la seva edat podian permetre's certas diversions, n' hi feyan unas pinturas tant animadas y plenas de detalls encantadors, que 'l

pobre Ernesto s'hi dalia y passava en un torment atros las nits en que 'ls seus companys se despedian d' ell á dos quarts de deu per anar á ca 'l perruquer, avants de deixarse caure al Circo ó al Liceo.

—Si jo pogués venirhi deya 'l minyó ab los ulls mitj plorosos, al contemplar la alegria dels seus amichs; ¡qué n' hi faria de bromal! no 'n conquistaria pocas de noyas!

Pero hi havia una dificultat, y aquesta dificultat era 'l seu pare.

—Mira noy, l' hi deya aquest, quan l' Ernesto s' atrevia á parlarli de balls de máscaras; ets massa criatura per aquestas diversions. Fins que tingas vint anys no contis ab lo meu permis, si Deu me conserva la salut y l' enteniment.

Com tot passa en aquest mon, los anys van anar passant, y 'l dia 17 de Janer d' aquest any, festa de Sant Antoni dels ases, lo nostre Ernesto cumplia vint anys; es dir, vencia la lletra ab lo producte de la qual havia d' anar als balls de máscaras.

Lo jovenet era ja casi un home. Tenia la véu bastant grossa, fumava un puro de mitj ral sense marejarse gayre y lluhia dessota del nas uns quants pèls rossets cuydadosament ordenats, que mirats ben propet semblavan un bigoti.

—A cap som, va dir á son pare després de sopar; avuy es Sant Antoni.

—¿Y qué?

—Avuy faig vint anys.

—¿Y qué?

—Ja fan balls de máscaras.

—¿Y qué?

—¿Y qué? Vosté 'm va prometre que quan tingués vint anys m' hi deixaria anar.

—Y estich prompte á cumplirho: ja pots anarhi quan vulgas.

L' Ernesto no va necessitar res més.

—Ja soch dels vostres, deya als amichs al endemá. Lo primer ball que fassin vinch.

—Mira, dissapte al Liceo.

—¿Quánt va tardar lo ditxós dissapte pe 'l pobre Ernesto! Los minuts l' hi semblavan horas; los dias, sigles.

Pero al fi va arribar pe 'ls seus passos contats, y aquí 'm tenen vostés al elegant minyonet convertit en un pollito de primera, ab lo seu barret de copa, levita nova y flamant, rellojete y leontina d' or, bons pursos á la cigarrera. aygua de Colonia al mocador y deu duros á la butxaca per si s' oferia convidar á alguna máscara.

—¿Quina impresió va experimentar al entrar al saló! Per més esperit que tenia al principi, aquell quadro 'l va aturdir. Aquella iluminació tant espléndida, aquelles flors y guirnaldas, aquells torrents d' armonia que brotaván de la orquesta y, sobre tot, aquella bellugadissa de trajés y coloraynas salpicats per un mon de molsudas pantorrillas y formas seductoras, van trans-tornar lo cap del Ernesto, hasta tal punt que no va tenir més remey que buscar un reconet per referse y pendre ayre.

—¿Qui sab pensaba, si avuy faré alguna d' aquellas divertidas conquistas que tan ponderan los meus companys! ¿Qui sab si dintre poch seré ja 'l protagonista d' una escena novelesca! ¿Qui sap si...

Un copet suau com la brisa de Maig vá treure 'l de las sévas reflexions.

L' Ernesto 's gira y 's veu vis á vis ab una figura elegantissima.

—¿Qué fas aquí para? vá dir la máscara ab una véu particular, fixant los seus encesos ulls en lo semblant atolondrat del jovenet.

—¿Jo? Res.

—Es llástima, porque un jove com tú podria fer moltas cosas.

L' Ernesto vá obrir un pam d' ulls:

—¿Vols dir, mascareta?

—¡Vayal! No te 'n donas vergonya d' estarte aquí como un ensa, un home de la téva edat, ab aquest bigotet y aquestos ulls d' ángel?

—¡Hola! vá dirse l' Ernesto. Aquesta dona s' ha enamorat de mi. ¡Pit y fora!

—¿Qué pensas?

—¿Qué vols que pensi, mascareta? Qu' ets la nena més salada de Barcelona y 'ls seus contorns.

—¡Adulador! Ja veurás, ¿quina hora es?

L' Ernesto 's tréu ab orgull lo seu magnífich rellojete.

—Las dotze.

—Bona hora. ¿Sabs qué podriam fer? Aquest ruido m' amohina: voldria estar á solas ab tú. ¿Aném per dall?

—¡Mosca! Aixó es una conquista feta; vá pensar lo jovenet donant joyós lo bras á la atrevida máscara.

—Vet' aquí, s' anava dihent, tot fentse pas entre la multitud que invadia 'l saló: hi ha joves que s' alaban d' una conquista que 'ls ha costat tot una nit de fe 'l ximple, y jo ab cinch minuts, sense cansarme, sense costarme un xavo, he arreplegat la flor y nata del ball.

Mentres tant havian arribat als corredors. L' Ernesto 's deixava conduhir docilment, enamorat com un ase de la séva conquista, qu' encare no coneixia més que per uns ulls vius y expressius y una veu especial y estranya.

—¿Ahont me portas? l' hi deya al veure qu' ella fugia dels llochs ahont hi havia gent y buscava 'ls recons deserts.

—Busco un niu, prenda, busco un niu... Al fi van arribar á una obertura solitaria: era un palco que algú s' havia deixat ajustat per olvit.

—¿Entrém? diu la máscara.

—¿Entrém!

L' Ernesto, roig com un perdigot, no sabia lo que 's feya. Encare no 's véu ab la nena dintre del palco, allarga las mans per darli una abrassada, quan de sobte ¡zas! desapareix la careta de la séva conquista, deixant á descubert la cara farrenya y amenassadora d' un home de trenta y pico d' anys.

—No l' espantis, noy: séu y aixó no será res va dir l' home-dona al pobre Ernesto que tremolava com un cabrit davant d' un lleó: donam lo rellojete y tot lo que portas y llestos...

Cinch minuts després l' infortunat jovenet sortia del saló corrent desolat cap á casa séva.

—¡Adéu leontina, adéu rellojete, adéu cigarrera, adéu deu duros! murmurava mirant al detrás per veure si encare 'l seguian. ¡Quina aventural! ¡Ni may que hagués arribat lo dia de Sant Antoni dels ases!

C. GUMÁ.

REVISTA DEL MES DE JENER.

Lo primer de la llocada d' aquest any vuitanta dos, lo jener, més carregós, molta gatzara ha aixecada. Van comensá ab desatinos per sa diada los Reys, prestantnos molts bons serveys, pro enganyantnos com á xinós. Vingueren d' or carregats treynt la miseria fora y 'ns van dir que d' aquella hora seriam tots potentats; que si 'n los temps reaccionaris pèls papers no daban res, que 'ns omplissim de papes y 'ns fariam millonaris. Vam seguir ab intent felis lo consell d' aquells tanocas y ara obrim tres pams las bocas sense un ral marcat ni llís.

Entremitj d' aquells traballs y ab ademans saudungueros, los carreters y 'ls cotxeros s' han lluit ab sos caballs. Pèls carrers van passejarse en negres ó en blanchs muntats, de senyors tots disfressats com si anessin á casarse. L' un porta gech de cotilla; l' altre, asats los pantalons, ensenya botas, mitjons y un trosset de pantorrilla. Ab patillas y moreno dú un altre un barret mitj gat, que Deu l' hagi perdonat á aquell que vá fer l' estreno. Lo rector quan va haver pres lo gran tortell, diu que deya: —quina gangueta si 's feya algun Tres-toms cada mes.—

Un succés de trascendencia d' aquest mes brilla en l' historia; l' estreno d' una obra, gloria de l' art, la industria y la ciencia. Una máquina guarnida ab devantal y campana, va xiulá á tota una plana per lo atrassat de sa vida. Lo geni posat á proba d' un home actiu y trempat, dos noms per sempre ha juntat: Barcelona y Vilanova.

No podém fé igual menció d' una altre obra que hi ha en projecte, porque ha fet igual efecte que en lo billar un xambó. En un siti ja fixat volen alsá un monument á un home de tant talent com brau, noble y desairat. Per portá á cap aquella obra obrí un concurs s' ha volgut, y 'ls vuit traballs qu' han vingut son á qual més trist y pobre. Y si 'l gran Colon vivia y 'ls projectes hagués vist, apesar d' estar tant trist, potsé encare se 'n riuria.

La catalana noblesa y altre gent del coll tibet, un acte ha realitat de caritat ben entesa. Varen legar doble intent; als de Viena afavorían, mentres qu' ells se divertían

fent, potsé, algun casament. Al saber que dos mil duros sobraren, va di un malvat: —¡Ma sogra s' hi hagués cremat que jo eixiria d' apuros!—

¡Quín bullici! ¡Quina mena de soroll per tot se sent! Al pobre contribuyent l' hi fá cuissó la esquena. ¡Quina gresca! ¡Quín burgit! ¿Qu' es tota aquesta maranya? La pobre industria de Espanya que ja se 'n pot torná al lit. Lo Reglament que 's prepara nos deixa á tots aixafats després que ja estém sellats lo subsidi 'ns prempsa encare. ¡Ay pobre poble espanyol! Tens de pensá en gran manera, que mudant de bugadera cada cop perts un dinso.

Tots los succesos haguts y apuntats en esta llista, forman l' extensa revista del mes dels gats y 'ls barbutos.

BALDOMERO ESCUDE VILA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

A Paris tractan de posar la ópera de Wagner *Lohengrin*; pero l' idea troba are per are molta oposició entre 'ls patriotas francesos que dels alemanys no volen acceptarne res, ni la música.

Ab motiu d' aquesta tentativa germánica, recorda un periódich la següent anécdota.

S' estrenava l' *Tanhauser* del mateix autor. Rossini assistia al estreno, duhent estampada als llabis aquella rialleta que 'l caracterisava.

—¿Vos agrada, mestre? vá preguntarli un amich.

—¡Psel!

—Sembla que 'l wagnerisme tampoch vos entra.

—Si: l' entench; pero no 'l parlo.

Una bonica frasse del célebre inginyer Lesseps. Després de un viatge á Panamá, á pesar del seus setanta cinch anys, acaba de dirigirse á Egipte.

Admirat de que á una edat tant avansada fassa aquests viatjes, l' hi preguntava un amich:

—¿Pero de ahont trayeu las forsas?

—Dels meus vinticinch anys. Los tinch tres vegadas, per lo tant es necessari que tinga 'l vigor reunit de tres joves de aquesta edat.

Val més l' enginy que la forsa. Durant l' imperi de Napoleon III vá haverhi á Paris un principi d' insurrecció.

La plassa de la Concordia estava plena de grupos. L' ordre perillava. Casualment hi havia pocas forsas á la capital, y no podia pensarse en donar un atach, sense perill de que 'l derramament de sanch excités al poble.

De repente lo general Loban vá tenir una idea. Enviá uns bomberos á la plassa de la Concordia, ab ordre de donar lo xorro de las mangueras.

Davant d' aquella pluja, 'ls grupos que no s' haurian disolt ni á balassos, ván desferse com un bolado dintre de un vas d' aygua.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Hi ha una situació tant trista al ménos com la del empressari quan no té gent al teatro, y es la del qu' escriu aquestas rèsseyas escénicas quan no té espectacles que revistar.

La temporada está ensopida. Es l' época dels balls de máscaras y ja se sap qu' es la més impropia per concorre al teatro. Las nenas á la nit que no hi ha ball, s' arreglian lo traje que han de dur y pensan l' esbronch que han de dirigir.

La junta del Liceo, vá decidir, com saben, suspendre tota classe d' espectacles, menos lo ball. De manera que may pot dirse ab tanta rahó com are qu' en aquella casa la ballan moll magre.

Lo primer ball de la *Tertulia barcelonesa* donat al Principal, encare que poch concorregut, com á primer de la temporada, vá estar molt brillant. Ja se 'n prepara un altre, y un tercer de beneficencia, organiat pèls pollos més elegants de Barcelona, y finalment un de quitxalleta, en lo qual l' orquesta tocará cansons de noy. Aquest últim se donará durant la tarde del dijous gras.

Passém al capitol dels teatros.

L' únich estreno de la semana es lo de un drama d' efecte que s' ha verificat en lo Teatro de Novedats. Se titula *El testamento de un judio*, y desd' are 'ls

asseguro que donarà entrades, sobre tot a las tardes dels dies de festa.

Espectacle nou: S'ha instalat en lo Circo Equestre, una companyia de ninots mecànics, o sigan *putxinellis*, *marionnettes* o *fantoques*, los quals representen comedias molt divertidas y ballan balls de gran espectacle. La gent menuda s'hi encanta, y la gent granada no s' desdiu de contemplar un espectacle que es un verdader progrés dintre del género. Entre aquests *fantoques* y *ls titeres* antics en que hi sortia en *Tóful* en *Titella* y altres personatjes per l'estil, hi ha la mateixa distancia que entre una comedia del Aulés y el sainete del Aprenent sabater magre y burleta.

Dimars passat va donarse la funció de benefici per l'Hospital en lo teatro de Santa Creu. Representació de *Consuelo* per Matilde Diez y Catalina, y algunas pessas admirablement tocadas en lo piano pel concertista Vidiella.

Opinió de un dels admiradors que té en Vidiella: —Estich segur de que si aquest pianista anés a tocar al Hospital s' acabarien los malalts. La mort quedaria tant embabecada sentintlo, que deixaria la feyna. Y 'ls que s' estessin morint suspendrien aquest acte trascendental, sentintse transformats en uns nous sers plens de salut y de vida.

Al ménos, en la funció a benefici d' aquella santa casa va contribuir a que la concurrència fos numerosa y brillant.

N. N. N.

ESQUELLOTS.

Ha comensat en l' Ateneo barcelonés, la discussió sobre 'l divorci.

Fins are tots los oradors inscrits per fer us de la paraula, son solters.

Un casat que no té condicions oratorias, pero que no n' hi faltan per dur resignadament la creu del matrimoni, deya:

—Es molt cómodo parlar dels toros desde la barrera.

Sembla que a última hora algun viudo s' animará, demanant la paraula.

Lo viudo podrà parlar en nom de las clases passivas del matrimoni.

Los mestres d' estudi fan un Congrés a Madrid.

¡Magnífich! Jo per la mèva part m' atreixo a proposarlos la discussió dels següents temas:

Primer: ¿Cóm s' ho han de fer per viure 'ls mestres d' estudi que no cobran?

Segon: ¿Convé ensenyarho tot, inclús los colzes a través dels forats de la roba?

Tercer: Transformació del Congrés en *congres*, per ferlos ab arrós.

Ja que 'ls mestres fan un Congrés, jo desd' are acato las sévas resolucions, y propono ademés que prengui un acort senzill, res: la supressió dels sous.

Aixis sabrian lo pá que s' hi menja, quan un ha de treballar de franch.

Divendres va observarse un robo dintre de la Catedral.

En primer lloch va desapareixe una presentalla que hi havia al altar del Cristo de Lepanto. La presentalla robada consistia ab un cor.

—¿De cera?

—Cá barret: un cor de plata. Los cors de cera s' fonen, y 'ls lladres lo cor lo volen tenir ben dur.

També van desapareixe uns anells que duya la Verge dels Dolors:

Robar los anells de una imatge es un sacrilegi

Pero ¿qué dirém de omplirli a una Verge 'ls dits de anells y altres joyas purament mundanas?

Una brigada del Ajuntament treballa trayent l' embetunat del Plá de la Boqueria, sobre 'l qual s' hi donavan tantas relliscadas, sobre tot en dias de humitat.

Lo Sr. Rius ja sap lo que s' fa.

A pesar de l' apoyo de n' Sagasta, jo m' hi jugo qualsevol cosa que si arribés a passar pel plá de la Boqueria, queya.

A la Bolsa continúan las sotregadas.

Son molts los que reben nyanyos, y alguns de las resultas se 'n van a ca'n Taps.

L' esqueja de defunció es aquell cuadro que hi ha al Bolsin.

«Fulano de tal ha deixat de cumplir los seus compromisos.»

Aixó es la Bolsa.

Figúrinse una font intermitent que raja dintre de una cova fosca com gola de llop.

De tant en tant raja aygua clara y cristallina; de tant en tant veneno. Lo bolsista ha de beure a las foscas.

Si l' hi toca l' aygua clara s' hi troba bè; si li toca 'l veneno, bona nit viola.

L' altre dia un cert subjecte a qui feya molt temps somreya la fortuna, va anarse 'n a Llotja en cotxe com si fós un gran caballer.

Arribar éll y comensarse a agitar lo cambi fou lo mateix, de manera que 'n ménos de mitj' hora, aquella gran fortuna va desferse com lo fum de una pipada de tabaco.

Trist y desencaxat surt al carrer.

Lo cotxero que l' esperava salta del pescant, y obrintli la portella, pregunta:

—¿Ahont vol anar, senyoret?

Resposta del infelís bolsista:

—Al hospici.

¡Quánts n' hi ha com éll que se 'n van al hospici en cotxel!

Alguns periódichs van anunciar que 'l dia de la Candelera tindria lloch la circuncisió de una criatura, filla de uns juhús.

Los juhús en aquest punt segueixen las vellas doctrinas de avants de que Jesucrit se fés católich. La iglesia celebra la festa de la circuncisió del Senyor.

En tot aixó no hi veig més que un perill, y es que una nena jova é ignocent preguntí als seus pares:

—¿En qué consisteix la cerimonia de la circuncisió?

Veyam ¿qué l' hi respondrien vostés?

Dos freres caputxins van arriscarse un dia d' aquests per los carrers de Sallent.

La quitxalla prenentlos per disfressas sens dupte, anava darrera d' élls cridant fins a esgargamellarse:

—¡Agaféulos!

Los freres posantse la caputxa, van tocar pipa.

Los freres caputxins de carn y ossos son lo mateix que 'ls freres caputxins dels barómetros.

Quan amenassa tempestat se posan la caputxa.

Un metje visita a una pobre xicota groga y magre que s' queixa de sofocació.

Després d' examinarla detingudament, l' hi pregunta:

—Escolti, ¿era tísich lo seu pare?

—No senyor, respon la malalta: era fotógrafo.

Una curiositat aritmética y religiosa.

¿Qué va que no saben qui sigué l' inventor del sistema métrich decimal?

Sant Domingo.

Aquest sant va inventar lo rosari, y ¿qué son las de-nas sinó 'ls rudiments del sistema métrich?

Una máxima cristiana que dedico als enterra-morts:

—No fassis pèls altres, lo que no vulgas per tú.

QUENTOS.

Lo dia de Nadal un empleat del gas presenta la felicitació al propietari de una casa.

—¿Vosté es l' empleat del gas, encarregat del de l' escaleta?

—Si senyor.

—Donchs miri, encare no fá un quart que n' ha vingut un' altre.

—Ho crech molt bè: será l' encarregat de donarlo.

—¿Y vosté?

—Jo estich encarregat de apagarlo.

Diálech entre dos senyors.

—Sembla, Diego, que 'l teu fill ja está en edat d' entrar en segona ensenyansa.

—Si, ja té onze anys.

—Y a quin colegi vols ficarlo? ¿Ja ho tens pensat?

—Home sí... n' hi ha un del qual n' hi sentit fer molts grans elogis... are no 'm recorda 'l nom.

—¿Coll de Valdemia?

—No.

—¿De Carreras?

—Tampoch.

—De Sant Lluís...

—No... calla... ja 'l tinch... Lo colegi electoral..... ¿n' has sentit parlar?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Una noya molt hermosa
me robá l' hui l' altre dia:
ni tant sols son nom sabía;
mes are sé que 's diu Rosa.
Parlantli avuy una estona
l' hi pregunto:—¿Qué 'm total?
y 'm dos-tres:—Per are Gual
no l' hi puch dir pas segona.

U. T.

II.

Encare que quarta-doble
es molt maca la total
y per aixó una-dos-tres
qu' es hu-dos s' hi vol casar.

UN RECOLETO.

SINONIMIA.

Si als que 't son superiors
no tens respecte, tot mal.
Los paletas fan total
y també los escriptors.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Un fuster que no té tot
la mèva tot va robar,
y després l' hi van trobar
dintre de una total tot.

U. R.

CONVERSA.

—¿Ahont vas Quimet tant depressa?
—A despedirme del Antonet que marxa.
—¿Vols dir? ¿Aquell que tocava tant bè la gaita?
—L' hi arreglan ja la roba.
—¿Y ahont vá?
—Entre tú y jo ho havém dit.

C. PADRÉS.

TERS DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla: Una planta; 2.ª: Una bestia; 3.ª: Un astre.

TRENCA-CAPS.

Ribas, Sils, Tordera, Ripoll, Alpens, Arenys, Alella.
Posar aquests noms en columna de manera que la primera lletra donga 'l nom de una ciutat catalana.

C. R. F.

GEROGLÍFICH.

R
II II
A
qui
×
R
II II
T

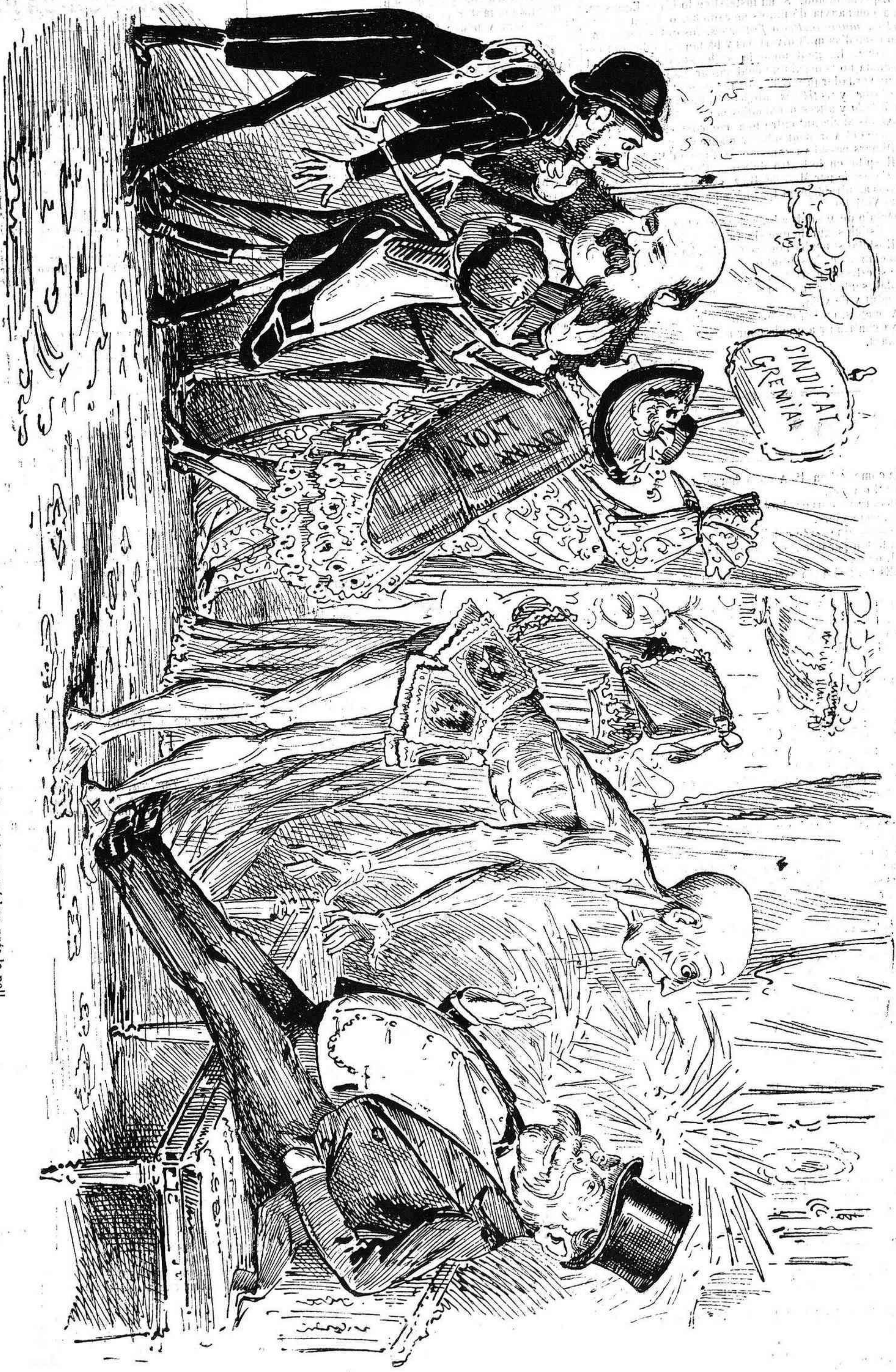
PAU SALA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Pe-se-ta.
- IDEM. 2.ª—Se-quit.
- MUDANSA.—Rata-Gata-Nata-Bata-Mata.
- CONVERSA.—Maria.
- SINONIMIA.—Talla.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Llobregat.
- FIGURA DE PARAULAS.—P O M A
O R D A L
D O N
M A N T A
A L A S
- GEROGLÍFICH.—Si m' enbrutas i' enmascaro.

GRAN BALL DE CONTRIBUYENTS.

—Senyor Quico... senyor Quico... ¿Qué no veu com nos han enramat?
 —Vaja, siguén bons minyons, no moguéu xivarri, que si 'us entrogullavau, ni siquiera
 'us quedarian dos quartos per comprar bolas de goma.

CONTRIBUYENTE.—Sr. Camacho, miri que m' han prés la pell.
 CAMACHO.—No, 'us amohinéu. Quan me duréu los ossos, vos la tornaré.